

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: **P. X. N.**
st. přísl.: Vietnamská socialistická republika
zastoupena advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2023, č. j. OAM-965/ZA-ZA11-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v

platném znění (dále také jen jako „zákon o azylu“), neuděluje. Svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce v první řadě žalovanému rozhodnutí vytkl, že výrok a odůvodnění neobsahuje žádné procesní ustanovení, podle kterého žalovaný postupoval. Rozhodnutí tudíž neobsahuje náležitosti dle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen jako „s.ř.“), což činí žalované rozhodnutí nepřezkoumatelným, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č. j. 15 A 230/2018 – 49. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný „rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany...“, i když zákon o azylu žalovanému nesvěřuje pravomoc mezinárodní ochranu neudělit podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b, svěřuje mu pouze pravomoc mezinárodní ochranu ze zákonných důvodů udělit. Žalovaný tak nezákonně rozšiřuje své pravomoci. Žalobce je z tohoto důvodu přesvědčen, že došlo k porušení čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky, jelikož žalovaný postupoval způsobem, ke kterému neexistuje zákonné zmocnění. Dle názoru žalobce žalovaný nemůže sám o sobě rozhodnout, že mezinárodní ochranu neudělí, jelikož neexistuje zákonné ustanovení, které stanoví v jakých případech a z jakých důvodů dojde k neudělení mezinárodní ochrany. Postup žalovaného, který neguje zákonné ustanovení a z ustanovení o udělení mezinárodní ochrany činí ustanovení o neudělení mezinárodní ochrany, je v rozporu s myšlenkou právního státu, práva na spravedlivý proces i zásadou, že stát může činit pouze to, co mu ukládá zákon.
3. Na základě těchto skutečností žalobce navrhla, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových a právních závěrech, navrhl, aby soud žalobu jako bezdůvodnou zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal žalobu v řízení vedeném dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
6. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. Nyní již k samotnému přezkumu.
9. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že dne 27. 10. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 2. 11. 2022 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, národnosti kinh, a hovoří vietnamsky. Je bez náboženského vyznání a nebyl nijak politicky aktivní, o politiku se nezajímá. Je svobodný a bezdětný. Ve Vietnamu naposledy žil na adrese ve městě X, obvod X. Zde bydlel s mladším bratrem a rodiči v jejich rodinném domě. Z Vietnamu vycestoval letecky dne 24. 10. 2017 do Turecka a dále pokračoval opět letecky do ČR. Cestoval na základě cestovního dokladu a českého pracovního víza na 60 dní. Od roku 2017 je v ČR nepřetržitě. Při pohovoru za přítomnosti tlumočnicka do vietnamského jazyka, který byl s žalobcem proveden dne 2. 11. 2022, žalobce uvedl, že do ČR přijel v roce 2017 s vyřízenou zaměstnaneckou kartou. Pracoval jako dělník ve výrobě v Chomutově. Tam byl do května roku 2020, poté se přestěhoval do Pardubic a pracoval jako montážní dělník do června roku 2022. Když chtěl měnit zaměstnání a požádal si o změnu na OAMP, kdy mu bylo následně doručováno předvolání, které nepřevzal, tudíž bylo jeho vízum zrušeno, což se žalobce dozvěděl až od zaměstnavatele. Poté co se žalobce již dostavil na OAMP, obdržel z důvodu zrušeného víza výjezdní příkaz, od té doby pobýval na území ČR nelegálně. Při zařizování víza ve Vietnamu neměl žádné potíže a při vycestování z vlasti neměl žádné problémy. Ve Vietnamu má rodiče a bratra, přičemž v případě svého návratu do vlasti s

nimi může žít. Do Vietnamu se nevrátí, aby se pokusil opětovně vyřídit vízum, jelikož to je nákladné. V současné době nepracuje, bydlí u známého a chce nejprve vydělat nějaké peníze. Ve své vlasti nebyl trestně stíhán a neměl v minulosti žádné problémy se státními orgány nebo s policií, nepociťoval žádné potíže kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženskému přesvědčení a neměl ani žádné jiné obtíže. V ČR má žalobce přítelkyni z Vietnamu, která má české občanství, chtěl by v ČR zůstat s ní.

10. Takto zjištěný skutkový stav žalovaný vyhodnotil, přičemž dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil a podal proti tomuto rozhodnutí již výše popsanou žalobu.
11. Žalobce v žalobě ničím nenapadnul a nespороval závěr žalovaného o tom, že nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, pouze v obecné rovině zpochybnil pravomoc žalovaného vydat rozhodnutí, ve kterém se mezinárodní ochrana dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu „neuděluje“, jelikož k tomu chybí zákonný podklad, o čemž svědčí i skutečnost, že žádné ustanovení, podle kterého žalovaný postupoval, není ve výroku ani v odvolání uvedeno. S touto argumentací se však krajský soud nemohl ztotožnit, a to z následujících důvodů.
12. Podle § 8 písm. a) zákona o azylu Ministerstvo vnitra rozhoduje ve věci mezinárodní ochrany.
13. Podle § 28 odst. 1 zákona o azylu se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně.
14. Podle § 28 odst. 2 zákona o azylu neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.
15. Z právní úpravy je tedy zřejmé, že zákon o azylu žalovanému nesvěřuje pravomoc pouze „udělit“ mezinárodní ochranu, jak uvádí v žalobě žalobce, nýbrž opravňuje žalovaného „rozhodnout ve věci mezinárodní ochrany“. Zákon dále stanoví důvody pro udělení mezinárodní ochrany (§ 12 – § 14b zákona o azylu). Pokud žalovaný shledá, že byl naplněn jeden z důvodů udělení mezinárodní ochrany, tak žadateli udělí mezinárodní ochranu buď ve formě azylu či doplňkové ochrany (§ 28 odst. 1 zákona o azylu). V případě, že žalovaný neshledá naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 – § 14b zákona o azylu, existuje zde *a contrario* jediný možný postup, tedy mezinárodní ochranu neudělit, což žalovaný náležitě odůvodní (§ 28 odst. 2 zákona o azylu). Tento postup je zcela logický, v souladu s celým smyslem zákona, a navíc prověřený letitou praxí správních orgánů a rozhodovací činností správních soudů, které rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany na základě nenaplnění důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu již léta přezkoumávají. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani ta skutečnost, že tento postup pro neudělení mezinárodní ochrany z důvodů nenaplnění důvodů uvedených v § 12 – § 14b není výslovně uveden v ustanovení zákona o azylu, zcela postačí, že tento postup vyplývá ze znění zákona, není s ním v rozporu a je posvěcen léty správního i soudního rozhodování. Pokud by soud přijal argumentaci žalobce za důvodnou, znamenalo by to vznik absurdní situace, kdy každá podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany bude vést k udělení mezinárodní ochrany, či skončí v právním vakuu ohraničeném nečinností

správního orgánu. Toto však jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Krajský soud se tak nemohl ztotožnit s námitkou žalobce, že žalovaný nemá zákonné oprávnění vydat rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu podle dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu žadateli neudělí.

16. Podle názoru krajského soudu se tak nejedná o „negaci zákonného ustanovení“, kdy žalovaný z dikce zákona o pro udělení mezinárodní ochrany činí ustanovení pro neudělení mezinárodní ochrany. V projednávaném případě se jedná o logický důsledek v souladu s celkovým zněním zákona, kdy nedošlo k naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a bylo tedy na místě mezinárodní ochranu neudělit. Žalovaný je podle § 8 písm. a) zákona o azylu oprávněn „rozhodnout ve věci mezinárodní ochrany“, nelze tedy při neudělení mezinárodní ochrany hovořit o rozšíření pravomocí žalovaného, a nelze tedy hovořit o porušení článků Listiny základních práv a svobod a Ústavy ČR.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud nemohl souhlasit ani s argumentem žalobce, že výrok žalovaného rozhodnutí trpí vadou, když neobsahuje náležitosti dle § 68 s. ř., tedy že ve výroku není obsažena právní úprava, podle které žalovaný postupoval. Ve výrokové části je uveden předmětem řízení („řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost“), právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno („§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.“) a označení účastníků („Ministerstvo vnitra ČR ... pan X. N. P.“). Výroková část tedy obsahuje všechny náležitosti na ni kladené. Žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 A 230/2018 – 49, není pro zde projednávanou věc přílehlavý, jelikož v citovaném rozhodnutí bylo vytýkáno, že správní orgán neuvedl důvod pro zamítnutí žádosti (včetně odpovídajícího ustanovení v zákoně o pobytu cizinců). Ve zde projednávaném případě však žalovaný ve svém výroku i v odůvodnění uvedl, že důvodem pro neudělení mezinárodní ochrany je nenaplnění důvodů pro její udělení dle § 12 a § 14b zákona o azylu. Tuto námitku tak hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.
18. Tímto se krajský soud vypořádal s žalobní argumentací žalobce a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Protože byla žaloba nedůvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
21. Krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobkyně se k tomu ve lhůtě nevyjádřila.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 22. března 2023

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce